

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, Požega

Poslovni broj: P-106/2025-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Anamariji Kovačević Turac, kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužitelja Krešimira Miškulina iz Miroslava Krleže, OIB: 89665581768 zastupanog po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Erste&Steiermärkische Bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, zastupanog po Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne rasprave održane 23. travnja 2026. u nazočnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja, dana 3. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl. 10. st.1. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102762069, sklopljenog dana 14.12.2005. godine između tužitelja i tuženika, potvrđenog dana 15.12.2005. godine po javnom bilježniku Anti Brekalu iz Požege pod br. OU-960/05, u dijelu odredbe koji glasi:

“Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,00% naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK, obračunate s datumom Ugovora.”

II. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermarkische Bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 da tužitelju Krešimiru Miškulinu, Rajsavac 31, Jakšić, OIB: 89665581768, u roku od 15 dana, isplati iznos od 442,31 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 22.12.2005. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna

poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu 1.231,18 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podno tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da su dana 14.12.2005. godine tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51400607-5102762069, potvrđen dana 15.12.2005. godine po javnom bilježniku Anti Brekalu iz Požege pod br. OU-960/05, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti u iznosu od 70.000,00 CHF po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 30 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima.

1.1. Predmetnim tipskim Ugovorom u članku 10. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1,00 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom isplate kredita. Tuženik je prilikom isplate kredita dana 21.12.2005. godine naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 3.332,56 kn1, a koja protuvrijednost, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 442,31 EURA. O ugovornoj odredbi za tzv „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (*banke*) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takovu dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

1.2. Stoga predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje da je ništetna odredba: - iz čl. 10. st.1. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102762069, sklopljenog dana 14.12.2005. godine između tužitelja i tuženika, potvrđenog dana 15.12.2005. godine po javnom bilježniku Anti Brekalu iz Požege pod br. OU-960/05, u dijelu odredbe koji glasi: “Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,00% naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK, obračunate s datumom Ugovora”, te se nalaže tuženiku da

tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos od 442,31 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 22.12.2005. godine na dalje.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovu tužbenog zahtjeva dok nije osporavao visinu.

2.1. Prije svega tuženik je prigovorio vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.340,50 eura dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 442,31 eura slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u više odluka jasno zauzeo shvaćanje da se deklaratorni zahtjev koji je istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu i treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora.

2.2. Odredba članka 3. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, dalje u tekstu: ZZP) određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Dakle, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u s s svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Ujedno tuženik ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju.

2.3. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik prije svega ističe da cit. odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,00% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Dakle, već u samom uvodu tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. O naplati naknade za obradu kredita tužitelj je bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom sklapanja ugovora o kreditu na način da je službenik Banke koji je ugovarao ovaj kredit s tužiteljem, g. Davor Pečur, tužitelju jasno iskomunicirao da postoji obveza tužitelja na plaćanje takve naknade za obradu kredita. Naime, osim što je tuženik tužitelju na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužitelju je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su se uručivali tužitelju

prije nego što je došlo do sklapanja kredita. S obzirom na troškove nastale prilikom obrade kredita tuženik je sukladno odredbi čl. 10. i nastalim troškovima naplatio naknadu u visini od 1,00% od visine predmetnog kredita u iznosu od kn 3.332,56. Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva.

2.4. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Nadalje, ukazuje se da je odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača propisano da je ugovorna odredba nepoštena ako uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a da će se prilikom utvrđivanja tih okolnosti uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Sve i da je naslovnom sudu dopušteno utvrđivati nepoštenost/ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik ističe kako takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača.

2.5. U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena dana 21.12.2005. godine. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na eventualni zahtjev tužitelja kojim bi zahtijevao isplatu naplaćene naknade ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Naime, niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača, a ni neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnim ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita. Stoga, jasno je da nema ni tužbe koja bi prekinula tijekom zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu tužitelja. Slijedom svega navedenog, a uzimajući u obzir da naknada između ostalog predstavlja naknadu tuženiku za prouzročene troškove obrade kredita, to tuženik ističe da se ne može smatrati da bi navedena odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna, a sve i da naslovni sud iz bilo kojeg razloga zauzme takav stav, što se osporava u cijelosti, eventualno potraživanje tužitelja bilo bi u zastari obzirom na značajan protek vremena od plaćanja naknade.

2.6. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 21.12.2005. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijekom zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Predmetna pravna shvaćanja VSRH u pogledu tijeka zastare moraju imati i utjecaja na druge pravne institute. Očito je da pravna shvaćanja Građanskog odjela VSRH odstupaju od općeg pravila obveznog prava, a to je da zastarni rok počinje teći idućeg dana nakon dana dospelosti, što je i bila dosadašnja praksa VSRH, jer dospijeće tražbine usmjerene na povrat onoga što je ispunjeno na ime ništetnosti ugovora dospijeva odmah, a prema općim pravilima zastara je izravno povezana s dospijećem obveze. Ovo osobito iz razloga što uslijed ništetnosti namjeravani pravni učinci nisu niti nastali pa kako nije niti nastao ugovorni odnos, pa je stoga ona strana koja je dala nešto drugoj ugovornoj strani, istog trenutka od davanja, ovlaštena zahtijevati povrat (ex tunc učinci ništetnosti). Budući da je VSRH usvojio pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva počinje

teći tek u trenutku pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost, isto vrijedi i za početak tijeka zatezne kamate na novčani iznos koji jedna strana mora vratiti drugoj kao posljedica ništetnosti.

2.7. Podredno, ukoliko sud prethodno izneseni stav tuženika ne bi uzeo u obzir, tuženik ističe da tužitelj i dalje ne bi imao pravo potraživati zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Slijedom navedenog, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi tužbeni zahtjev tužitelja usmjeren na utvrđenje ili ustanovljenje ništetnosti bio osnovan (a čemu se tuženik protivi), jedino bi bilo pravno osnovano tužitelju dosuditi isplatu glavnog potraživanja zajedno sa zateznim kamatama tekućim od pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost odnosno podredno od podnošenja tužbe u konkretnom predmetu.

2.8. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51400607-5102762069 od 14.2.2005., dopis Erste banke punomoćniku tužitelja odvjetniku Marijanu Belčiću od 2.10.2024. te ostale priloge i podneske spisu. Sud je saslušao tužitelja Krešimira Miškulina u svrhu dokazivanja.

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14. i 70/19. - dalje: ZPP) ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je utvrđenje ništetnim odredbe iz čl.10.st.1 Ugovora o kreditu br. 2402006-1031262160/51400607-5102762069 sklopljenog dana 14.12.2005. godine između tužitelja i tuženika te isplata iznosa od 442,31 eura na ime naknade za obradu kredita.

6. U postupku je sporna osnova tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja i tijek zatezne kamate.

7. U odnosu na prigovor vrijednosti predmeta spora sud je na pripremnom ročištu odredio VPS od 1.340,50 eura kao vrijednost deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva istaknutih u tužbi.

8. U postupku nije sporno da su dana 14.12.2005. tužitelj i tuženik sklopili su Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102762069 prema kojem je tuženik

kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti od 70.000,00 CHF.

8.1. Nije sporno da je u čl. 10. Ugovora ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1% od ukupnog iznosa kredita a koja se naplaćuje prilikom isplate kredita. Dana 21.12.2005. naplaćena je tužitelju ova naknada za obradu zahtjeva u iznosu 3.332,56 kuna što iznosi 442,31 eura.

8.2. Navedeno je razvidno iz podneska tuženika od 2.10.2024. upućenog punomoćniku tužitelja, a tuženik u postupku ne osporava visinu tužbenog zahtjeva

9. Na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko odredbe kredita o naknadi za obradu kredita, te statusa tužitelja kao potrošača, sud je saslušao tužitelja koji je iskazao da je po zanimanju prehrambeni tehničar, da je u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu radio u Tekiji d.o.o. kao vozač i nije bio nositelj obrta niti obavljao kakvu drugu poslovnu ili profesionalnu djelatnost. Sredstva kredita su utrošena za kupnju stana u kojem i danas živi sa svojom obitelji i stan nije nikada iznajmljivao. Kada je podizao kredit u banci tuženika ponudili su mu samo kredit u valuti CHF, nitko mu nije objasnio što znači valutna klauzula niti kako se formira kamatna stopa niti da će platiti naknadu za obradu kredita, odnosno kako se formira naknada. Nije mogao pregovarati o pojedinim odredbama kredita, a ugovor je pročitao prilikom potpisivanja. Misli da je platio naknadu za obradu kredita, ali ne zna u kojoj visini.

10. Iz provedenog dokaznog postupka sud zaključuje da tužitelj ima status potrošača, da nije bio informiran o tome na što se naknada odnosi te da se o naknadi nije moglo pregovarati.

11. Odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/2007 - dalje ZZP/07) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

12. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, što tuženik tijekom ovog postupka nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

13. Iz sporne odredbe ugovoru o kreditu nije vidljivo koju stvarnu uslugu/troškove tužitelj podmiruje tuženiku plaćanjem iste, a niti tuženik tijekom postupka nije iznosio

nekakve konkretne tvrdnje koju to stvarnu vrijednost plaćanjem naknade tužitelj tuženiku podmiruje, već je samo pozivao se na svoje akte koji reguliraju materiju kreditiranja (opće uvjete) kojima je predmetna naknada bila regulirana i koje odredbe su implementirane u ugovor o kreditu. tuženiku podmiruje, već je samo pozivao se na svoje akte koji reguliraju materiju kreditiranja (opće uvjete) kojima je predmetna naknada bila regulirana i koje odredbe su implementirane u ugovor o kreditu.

13. 1. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo. Tužitelj nije mogao pojedinačno pregovarati o naknadi za obradu kredita i visini te naknade čime je ova odredba ništetna (o čemu se izjasnio i Vrhovni sud RH na sastanku predsjednika Građanskih odjela Županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 5. studenog 2020.). Obzirom da je tužitelj na temelju članka 2.3. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštena navedena odredba članka 2.3. Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača.

14. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak 10.st.1. Ugovora o kreditu, u dijelu u kojemu stoji da se korisnik kredita obvezuje za obradu zahtjeva i odobravanje kredita prije korištenja kredita platiti 1,00% naknade na iznos kredita, odnosno minimalno 200,00 kuna, obračunate s datumom ugovora, te dosudio tužitelju utuženi iznos od 442,31 eura koliko je tužitelj nesporno isplatio tuženiku po ovoj osnovi.

15. Dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice i zatezne kamate kako je propisano odredbom čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a.

15.1. Sud je odredio tijek zakonske zatezne kamate počev od plaćanja naknade za obradu kredita a ne od podnošenja tužbe jer je tuženik koristio nepoštenu ništetnu odredbu prilikom sklapanja ugovora tako da se isti može smatrati nesavjesnim stjecateljem pa na stečeni novčani iznos po čl. 1115 ZOO-a tužitelj ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana stjecanja (plaćanja te naknade). Naknada je naplaćena 21.12.2005. što je nesporno između stranaka, pa su zatezne kamate dosuđene tekuće od 22.12.2005. u skladu s postavljenim zahtjevom. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavak 2. ZOO-a.

16. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 10. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restituciji, a na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

17. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 1. ZPP-a.

17.1. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku i to za sastav tužbe 200,00 eura, sastav podneska od 24.6.2025. u iznosu od 200,00 eura, zastupanja na ročištima održanima 18.9.2025. i 23.4.2026. u iznosu od 200,00 eura za svako ročište i trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 eura, što uz obračunati PDV od 25% iznosi 1.125,00 eura. Također mu je priznat trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu 53,09 eura i sudske pristojbe za presudu u iznosu 53,09 eura, pa ukupno dosuđen trošak iznosi 1.231,18 eura. Sud nije priznao tužitelju trošak podneska od 10.6.2024. obzirom se ne radi o parničnom trošku.

18. Stoga je odlučeno kao u izreci presude.

U Požegi, 3. lipnja 2026.

Sudac:
Anamarija Kovačević Turac

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Odvjetnik Damir Metelko, Zagreb
2. Odvjetnik Marijan Belčić, Osijek

Broj zapisa: **9-30888-f1ddb**

Kontrolni broj: **000f7-7241b-dee78**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.